

**ÖREN
TOPLANTISI
KARARLARI**

(1-5 AĞUSTOS 1978)

SINIF SENDİKACILIĞININ TEMEL İLKELERİ

DİSK, Türkiye işçi sınıfının bağımsız, demokratik, sınıf ve kitle sendikal örgütüdür. DİSK'in bu nitelikleri adının başındaki DEVİRİNCİ sözcüğünde de belirtilmektedir.

1967 yılında sendikal alanda sınıf uzlaşmacılığı anlayışına karşı kurulan ve kuruluş ilkeleri sınıf sendikacılığına dayanan DİSK, 11 yılı aşkın mücadele sürecinde işçi sınıfının en militan, en yiğit, en fedakâr, en bilinçli unsurlarına bağrında toplamıştır.

DİSK'in gücü, sayısal çokluğundan ya da bazı stratejik işkollarında örgütlü olmasından değil, sınıf sendikacılığı temeli üzerinde yükselen bir örgüt olmasından gelmektedir.

İşçilerin henüz belli bir oranda sendikalaşabildiği Türkiye'de sendikasız ya da sarı sendikalarda örgütlenmiş işçiler sürekli olarak DİSK üyesi sendikalarda örgütlenmek istemekte ve bu amaçla eylemlere girişmektedirler.

İşçilerin devrimci sendikalarda örgütlenme isteğini en hızlı bir biçimde karşılamak DİSK'in ana görevidir. Ancak, DİSK sayısal olarak büyürken, nicel olarak gelişirken, nitel olarak zayıflamadan, sınıf sendikacılığı ilkelerinden en küçük bir ödün vermeden, işçi sınıfının sendikal birliğini ön planda tutar.

DİSK, işçi sınıfının bilimi rehberliğinde, sınıf sendikacılığı ilkeleri temelinde çalıştığı sürece işçi sınıfını kitlesel bir biçimde bünyesinde toplayacaktır.

İŞÇİ SINIFININ EKONOMİK - POLİTİK VE İDEOLOJİK MÜCADELESİ BİR BÜTÜNDÜR

İşçi sınıfı feodal ilişkilerin bağrında doğan ve zamanla politik iktidarı ele geçiren kapitalist sınıf ile birlikte doğmuş ve kapitalizmin gelişmesiyle birlikte güçlenmiştir. Ücretli emeğin en aşırı bir biçimde sömürülmesi ve artı-değerin ele geçirilmesi temeline dayanan kapitalist toplumda tüm değerleri ve zenginlikleri yaratan işçi sınıfı ile kapitalist sınıfın uzlaşmaz bir sınıf mücadelesine girmesi kaçınılmaz olmuştur.

Üretimin toplumsal niteliğine rağmen üretim araçlarının özel kapitalist mülkiyette bulunması kapitalizmin temel çelişkisidir ve bu çelişki işçi sınıfı ile kapitalist sınıf arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlığında yansır.

Kapitalist toplumda işçi sınıfının mücadelesi bir bütündür ve bu mücadelenin üç temel biçimi vardır: 1. Ekonomik mücadele, 2. Politik mücadele, 3. İdeolojik mücadele.

Ekonomik mücadele günlük ekonomik çıkarların savunulması, çalışma ve yaşama koşullarının daha da iyileştirilmesi için yapılan bir mücadeledir.

Ekonomik mücadele, daha kısa çalışma süresi, daha yüksek ücret, daha fazla sosyal hak elde etme, iş güvencesi sağlama, çocuk ve kadın işçilerin sorunlarına kısmen de olsa çözümlenmeye çalışma, daha iyi çalışma, beslenme, barınma koşullarına kavuşma, daha uzun yıllık izin, daha erken emeklilik, işyerlerindeki baskıların azaltılması, iş kazalarına ve meslek hastalıklarına karşı önlem alınması, kısacası daha iyi çalışma ve yaşama koşullarının elde edilmesi mücadelesidir. Bu mücadelenin örgütleri sendikalardır.

İşçi sınıfının da bir ideolojisi vardır. İşçi sınıfının ideolojisi sosyalist ideolojidir.

Sömürü ve baskının olduğu toplumlarda düşünceler de egemen sınıf ve tabakaların egemenliği altındadır. Kapitalist toplumda beşikten mezara kadar tüm eğitim ve kitle haberleşme araçları ile emekçiler burjuva ideolojisinin etkisi altında tutulmak istenir.

Ancak yoğun ideolojik saldırılara rağmen işçiler ve emekçiler mücadele içinde kendi sınıf çıkarlarının bilincine varırlar.

İşçi sınıfının sömürü ve baskıdan kurtulması için "kendiliğinden sınıf" olmanın çıkıp "kendisi için sınıf" olması gereklidir. Yalnızca ekonomik mücadeleye yönelik olan "kendiliğinden bilinç" işçi sınıfı biliminin yaygınlaştırılması yoluyla siyasal sınıf bilincine yükseltilir. Bu anlamda "devrimci teori olmadan, devrimci eylem olmaz." Bu alanda temel görevi işçi sınıfı partisi yapar.

İşçi sınıfı kapitalist sınıfın dünya görüşüne karşı kendi bilimsel dünya görüşü ile mücadele eder. İşçi sınıfının dünya görüşü bilimsel sosyalizmdir.

İdeolojik mücadelenin iki temel amacı vardır: 1. Çeşitli araçlarla her türlü beyin yıkama yöntemiyle işçi sınıfı içinde ve tüm emekçiler arasında yayılmasına çalışılan burjuva ideolojisini etkisiz hale getirmek, 2. İşçi sınıfı içinde sosyalist bilincin egemenliğini sağlamak.

İdeolojik mücadele yalnızca işçi sınıfı içinde sınıf bilinci sağlamaktan ibaret değildir. İdeolojik mücadele aynı zamanda işçi sınıfının bilinçlenmesini engellemeye ve saptırmaya yönelik her türlü sağ ve sol sapmaya karşı verilen mücadeleyi de kapsar.

İşçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesi bir bütündür. Sınıf sendikaları işlevlerini bu bütünlüğün içinde yerine getiren sendikalardır. Sınıf sendikacılığının özü işçi sınıfı mücadelesinin ekonomik, politik ve ideolojik bütünlük içinde değerlendirilmesidir.

UZLAŞMACI SENDİKACILIK VE SINIF SENDİKACILIĞI

İşçi sınıfının sendikal alandaki mücadelesinde bugün iki temel sendikal anlayış egemendir : Uzlaşmacı Sendikacılık ve Sınıf Sendikacılığı.

İşçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesinin bütünlüğünü gözardı eden ve yalnızca göstermelik ekonomik mücadeleyi amaçlayan sendikalar sınıf uzlaşmacılığını sürdüren sarı sendikalardır.

İşçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesinin bütünlüğünün bilincinde olarak, sömürüyü sınırlandırma mücadelesini, sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesinin bir parçası olarak gerçekleştiren sendikalar ise sınıf sendikalarıdır, devrimci sendikalardır.

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin güçlendiği dönemlerde burjuvazi, sınıf sendikacılığını engellemek için her türlü baskı ve saptırma yoluna başvurmuştur.

Bu anlamda işçi sınıfının mücadelesi içinde yeşertilen anarşizm, oportünizm, reformizm gibi akımlar işçi sınıfının sınıf sendikacılığı anlayışının çeşitli dönemlerde yara almasına neden olmuşlardır.

İşçi sınıfı mücadelesinin "imtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz" sloganları ile örtbas edilmeye çalışıldığı ülkemizde uzun yıllar işçi sendikalarının politika ile uğraşmaması amaçlanmış, sendikaların politik sorunlarla uğraşmaları yasaklanmıştır.

Türkiye'de sendikaların yasal olarak kurulduğu yıllardan başlamak üzere egemen sınıflar sendikaları ele geçirmek ve sendikalarda sınıf işbirliği anlayışını yerleştirmek için her yolu denemişler, güdümlü, kontrollü sendikacılığı teşvik etmişlerdir.

İşçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesinin bütünlüğünü savunarak sınıf sendikacılığını gerçekleştirmek isteyenlere en ağır baskılar uygulanırken, sınıf işbirliğini savunan sendikacılar özel yollarla teşvik edilmiş, belli bir "işçi aristokrasisi" oluşturulmuştur.

1960'lardan sonra sınıf mücadelesinin en hızlı bir biçimde gelişmeye başladığı dönemde ise sınıf işbirliği temeli üzerinde yükselen, Amerikan sarı sendikacılığı ilkelerine göre kurulan ve geliştirilen Türk-İş, "Partilerüstü Politika" aldatmacası ile uzlaşmacı sendikacılığı sürdürmüştür.

Baskı yoluyla sınıf sendikacılığını önleyemeyen egemen sınıflar böylece "Partilerüstü Politika" ile sınıf sendikacılığını saptırmaya çalışmışlardır. Ancak gelişen sınıf mücadelesi "Partilerüstü Sendikacılık engelini de aşmıştır. O kadar ki, artık bu sözü Türk-İş Sendikacıları bile söylemekten kaçınıyor durumdadırlar.

Türkiye işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesiyle birlikte sınıf işbirliği temeline dayalı uzlaşmacı sarı sendikacılık yeni kılıflara bürünmeye başlamıştır. Artık "Partilerüstü Politikacılık" sloganı bırakılmaktadır. "Refah Toplum", "Sınıflararası Denge" sözleriyle birlikte "İş Değerlendirmesi", "Çalışma Barışı", "Toplumsal Barış" sözleri uzlaşmacı sendikacılığın yeni sloganları olmaktadır.

Bu tür bir yaklaşım Türk-İş ilkelerinin 5. maddesinde "Türk-İş ..... sınıflararası denge, barış ve kaynaşma sağlayıcı bir politika izleyecektir" biçiminde açıkça sergilenmiştir.

İşçilerin sınıf sendikacılığını seçmeleri karşısında çok sayıda sarı sendikacı işçilere sömürü ve baskının sözünü etmekte, hatta eğitim seminerlerinde göstermelik bir biçimde "artı-değer" anlatılmaktadır. Ancak bu yeni kılıflar da uzlaşmacı sendikacılığı kurtaramayacaktır.

Burjuvazi sınıf işbirliğini savunan uzlaşmacı sendikacılık anlayışını daha değişik görüntülerle sürdürmek amacıyla Hak-İş, MİSK, Ülke-İş gibi yeni Konfederasyonlar kurmuş, böylece faşist ya da dinsel ideolojilerle işçileri sınıf uzlaşmacı sendikacılığın zincirinde tutma çabalarına girişilmiştir.

Öte yandan uzlaşmacı sendikacılık ile sınıf sendikacılığı arasında üçüncü bir yol varmış gibi "Sosyal Demokrat Sendikacılık" adı altında işçi sınıfının mücadelesinde egemen sınıflara yaradığı açık seçik kanıtlanan sözde yeni bir yaklaşım getirilmiştir.

Sınıf uzlaşmacısı sendikacılık ile sınıf sendikacılığı çizgileri arasındaki ilkesel ayrılıkları bulandırmak amacıyla getirilen gerçekte kapitalizmin sonunun kaçınılmazlığını reddeden ve kapitalizmin bazı reformlarla ayakta kalabileceğini ve bu nedenle sömürülenler ile sömürülenler arasında uzlaşma olabileceğini savunan bu yaklaşım da işçilere sınıf sendikacılığı mücadelesinde geri adım attırmada başarılı olamamıştır.

Bugün Türkiye'de DİSK ve DİSK'e üye sendikalarda somutlaşan sınıf sendikacılığı egemen sendikal çizgi olarak gelişmektedir. DİSK'in büyümesi gerçekte bunun kanıtıdır. DİSK'i DİSK yapan sınıf sendikacılığı ilkeleridir, devrimci sendikacılıktır.

İşçi sınıfının Ekonomik, Politik ve İdeolojik mücadelesinin bütünlüğünün bilincinde olma ve sendikal mücadeleyi bu temel üzerinde sürdürme ilkesine dayalı sınıf sendikalarının temel hitelikleri ise şunlardır:

SENDİKALAR KİTLE ÖRGÜTLERİDİR

Sendikalar kapitalizmin sömürü ve baskısına karşı işçilerin ortak çıkarları için birlikte mücadele verme zorunluluğundan doğan ekonomik-demokratik mücadele örgütleridir. Bu nedenle sendikalar dünya görüşü, siyasal düşüncesi, dinsel inancı, konuştuğu dil, cinsiyeti, ırkı, derisinin rengi ne olursa olsun tüm emekçilere açıktır.

Daha iyi çalışma ve yaşama koşulları için mücadele birliği, çıkar ortaklığı siyasal, ideolojik tercihlerden çok daha önemlidir. Bu nedenle inandıkları, bağlandıkları siyasi görüş, siyasi parti ne olursa olsun işçiler ortak ekonomik çıkarlarda rahatça birleşirler.

Sendikaların çıkarları ortak, hedefleri aynı olan en geniş yığınları bir örgüt içinde toplamaları, sendikaların kitle örgütü olma niteliğini ortaya koyar.

Burjuvazi işçilerin KİTLE örgütlerinde örgütlenmelerinden korkmakta, baskı ve saptırmalarla işçilerin sarı sendikalar yoluyla bölünmeleri için çaba harcamaktadır.

İşçi sınıfı mücadelesinin üçlü bütünlüğü içinde sendikaların kitle örgütü olma niteliğini gözardı etme, sendikaların varoluş nedeni olan kitlelerin ekonomik sorunlarını, somut sendikal mücadeleyi unutma, önemli yanlışlara yol açar.

Sendikaları oluşturan temel, ideolojik ya da politik birlik değil, çıkar birliğidir. Sendikaları, işçi sınıfı partisi yerine koymak, sendikalara parti işlevlerini yüklemek, sendikaların kitle niteliğini zedeler, sendikaları kitle örgütü olmaktan çıkarır ve parçalanmalarına yol açar.

Bu anlamda işçi sınıfının siyasi mücadelesinin parti tarafından yönetilmesi zorunluluğunu kabul etmeyerek işçi sınıfının sendikaları aracılığıyla üretim araçlarına eline geçireceğini savunan ANARKO-SENDİKALİZM ile; sendikaların kitle örgütü olma niteliğini, çeşitli politik görüşlerdeki üyelerin sendikalar da yönetici olabileceği gerçeğini unutarak sendikalarla devrim yapmaya kalıkışan eğilimlerle; dar, sekter politik tavırları sendikalara bulaştırarak sendikaların her kademesinde fraksiyonculuk yapmaya çalışan eğilimlerle sürekli olarak mücadele edilmelidir.

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin başarılı olması sendikaların en geniş yığınları çatısı altında biraraya getirmesi ile olanaklıdır. Bu nedenle sendikalar politik görüş, cinsiyet, ırk, dil, din, mezhep ... ayrımı yapmadan daha büyük kitle örgütleri olmak, işkolundaki işçilerin en geniş birliğini sağlamak için çaba harcamak zorundadırlar.

Ekonomik ve demokratik taleplerin hayata geçirilmesi, kazanılmış hakların son sınırına kadar eksiksiz kullanılması ve yeni hakların kazanılması için sendikal mücadelede işçilerin kitlesel olarak örgütlenmesi ve kitlesel eylemlere girmesi zorunludur.

SENDİKALAR SINIF ÖRGÜTLERİDİR

Sendikalar kitle örgütleridir, ama aynı zamanda sömürü ve baskıya karşı mücadele eden, kapitalist sömürünün temelini yönelen işçi sınıfının örgütleridir.

Dünya görüşü, siyasal düşüncesi, dinsel inancı, konuştuğu dil, cinsiyeti, ırkı ne olursa olsun işçileri sendikalarda bir araya getiren ortak çıkarlar SINIF çıkarlarıdır.

Sendikalarda ortak çıkarlar temeli üzerinde birleşen işçiler üretimdeki yerlerine, üretim araçları karşısındaki durumlarına, üretimden aldıkları paya göre bir sınıf oluştururlar. Bu nedenle işçilerin günlük çıkarları ortaklığının temelinde sınıf çıkarları yatar.

İşçilerin ekonomik-demokratik talepleri kapitalist sömürü düzeninden kaynaklanır. Bu anlamda mücadele yalnızca kapitalizmin sonuçlarına karşı değil, kapitalist sömürünün temellerine karşı sürdürülmek zorundadır.

Sendikalar tarihsel olarak sömürsüz ve baskısız bir toplum kurma görevini yerine getirecek, çağımızın tek devrimci sınıfı olan işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadele örgütleridir. Bu anlamda sendikalar işçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesinin bütünlüğü içinde yer alırlar. Ve sınıf mücadelesi içinde üzerlerine düşen görevleri işçi sınıfının bilimi rehberliğinde yerine getirme durumundadırlar.

Ekonomik-demokratik mücadelenin araçları olan sendikalar kendilerini politik parti yerine koyamazlar, ancak sendikaların sınıfsal niteliğini de unutmazlar. Sendikalar işçi sınıfının politik mücadelesi doğrultusunda mücadele vermek, işçi sınıfı bilimine ters tüm eğilimlere karşı sendikal düzeyde ideolojik mücadeleyi sürdürmek zorundadırlar. Bu sınıfsal yaklaşım, sendikaların temel görevleri ile uyum içindedir.

Sendikaların sınıf ve kitle örgütü olma nitelikleri birbiri ile çelişmez, tam tersine birbirini tamamlar. Bu iki nitelikten birinin inkarı devrimci sendikacılığın reddedilmesi demektir. Sendikaların sınıf ve kitle örgütü olma niteliklerinin içiçeliği doğru kavranıp uygulanmalıdır.

İşçilerin en geniş kitleler halinde sendikalarda toplanması ancak sınıf çıkarlarının savunulması temelinde gerçekleşir. Gerçekte sınıf sendikacılığı, "sendikal birlik" mücadelesi içinde biçimlenmiş ve gelişmiştir. Sınıf ve kitle kavramları arasındaki diyalektik bütünlük, sendikal hareketi sapmalara karşı korumada en önemli niteliktir. Sendikal mücadelede sınıf niteliğinin örtbas edilmesi, sendikaların kitle niteliğini de zedeleyecektir.

Sendikaların sınıfsal niteliğini unutturan, işçi sınıfının mücadelesini günlük ekonomik mücadeleye, reformlarla bozuk düzeni düzeltme mücadelesine indirgeyen ve politik mücadeleyi reddeden her türlü oportünist, reformist, sendikalist eğilim işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takmakla sonuçlanmıştır. Devrimci sendikacılık bu tür sapmalarla mücadele içinde gelişmiştir.

Özellikle işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini sınıf çıkarları temelinde oturtmayan, sömürünün kapitalist üretim biçiminden kaynaklandığı gerçeğini yadsıyan mücadeleyi ekonomik mücadelenin dar sınırlarına hapseden EKONOMİZM'e karşı mücadele etmek ana amaç olmalıdır.

Sendikaların kitle niteliğinin unutulması anarko-sendikalizm gibi sol sapmalara, sınıf niteliğinin unutulması ise ekonomizm, reformizm gibi sağ sapmalara yol açar.

Sendikaların sınıfsal niteliği sendikalara ideolojik mücadelede önemli görevler yükler. Sendikalarda bir yandan yukarıda kısaca sözünü ettiğimiz sapmalara karşı, öte yandan işçileri etkileyen burjuva ideolojisine karşı sürekli mücadele verilmelidir. Gerici partilere bağlı olsa bile kitlesel olarak sendikalara üye işçilerde ideolojik mücadele ile, ikna yöntemi ile, sürekli eğitim ile sınıf bilinci yaratılmalı ve bu işçiler işçi sınıfının mücadelesine kazanılmalıdır.

SENDİKALAR DEMOKRATİK ÖRGÜTLERDİR

Çağımızda gerçek anlamda demokrasinin en kararlı savunucusu işçi sınıfıdır. Bu demokrasi anlayışı işçi sınıfının tüm örgütlerinde yansır ve sendikal demokrasi anlayışında somutlanır.

Sendikal demokrasi, sendika üyelerinin her düzeyde sendikayı temsil edecek, yönetecek kişi ve organları demokratik bir biçimde seçmeleri, yüklenebilecekleri ve talip oldukları görevlere seçilebilmeleri, sendikayı ilgilendiren kararların oluşturulmasına etkin bir biçimde katılmaları demektir.

Sendikal Demokrasi, Sendikal Birliğin Temelidir

Sendika üyeleri arasında aynı sosyal sınıfa mensup olmaları nedeniyle temel çıkar karşıtlığı yoktur. Ancak üyeler arasında eylem programı, yöneticiler konusunda görüş ayrılıkları olabilir. Bunlar sendikal demokrasi ile sınıf temeli üzerinde uyumlu hale getirilir.

Sendikal demokrasi, sendikaların kitle niteliğinin korunması ve geliştirilmesi için gereklidir.

Sendikal çalışmalarda en genel anlamıyla demokratik merkezîyetçilik ilkeleri egemendir.

Bu ilkeleri şöyle sıralayabiliriz :

- En alt düzeyden en üst düzeye kadar tüm sendika organları seçimle işbaşına gelirler.
- Kararların hazırlanması, alınması, uygulanması ve uygulamasının denetlenmesinde tabanın görüşleri alınır. Alt düzeydeki organlar üst düzeydeki organlara bilgi verirler, üst düzeydeki organlar alt düzeydeki organlardan gelen önerileri gözönünde bulundururlar.
- Üyeler örgüte, azınlık çoğunluğa, alt organlar üst organlara uyar. Kararların oluşmasında azınlıkta kalanlar çoğunluğun kararına uymak zorundadırlar.
- Tartışmalarda eleştiri-özeleştiri-ikna yöntemi uygulanır.

Demokrasi ve merkezîyetçilik ayrılmaz bir bütündür. Sendikalarda yalnızca "merkezîyetçilik" ilkesinin uygulanması yöneticilerin kesin egemenliğine yol açar. Yalnızca "demokrasi" ilkesinin uygulanması ise sendikal disiplinin yok olmasını getirir.

Sınıf uzlaşmacısı sendikalarda demokrasi yoktur. Gerçek bir sınıf sendikası tüm üyelerin çeşitli düzeylerde çalışmalara etkin bir biçimde katıldığı demokratik bir örgüttür. Özgürlük ve disiplin, demokrasi ve merkezîyetçilik sınıf sendikalarının can damarıdır.

Sınıf sendikalarının örgütsel yapısı mutlaka demokratik merkezîyetçilik ilkelerine uygun olmalıdır.

Sendikal demokrasi gönüllü bir birlik ve disiplin içinde kendiliğindencilige, anarko-sendikalist eğilimlere, kitle kuyrukçuluğuna, tepeden inmeciliğe izin vermez.

Sendikal demokrasinin işletilmemesi halinde farklı siyasi görüşlerin yıkıcı bir biçimde karşı karşıya gelmesi, yöneticilerin tabandan uzaklaşması, farklı görüşlere karşı tasfiyecilik uygulamasına girişilmesi kaçınılmaz olur.

Sendikal mücadelede tehlikeli bir durum yaratan ve sendika yıkıcılığına varan fraksiyonculuk ve tasfiyeci eğilimlere karşı en etkin silah demokratik merkezîyetçilik ilkelerinin hayata geçirilmesidir.

Demokratik merkezîyetçilik ilkelerinin hayata geçirilmesinde eğitim çalışmaları, pratikte elde edilen deneyler büyük bir önem taşır. Üyelerin kararların hazırlanmasına, kararların alınmasına, kararların uygulanmasına, kararların uygulanmasının denetlenmesine etkin bir biçimde katılacak duruma getirilmeleri sürekli bir sınıfsal eğitimle mümkündür.

Sendikal çalışmalarda kararlarda azınlıkta kalan üyelere karşı tasfiye değil, eğitim ve ikna yöntemi uygulanır. Eleştiri ve özeleştirme yöntemi en canlı bir biçimde işletilir. Sıradan üyeden en üst yöneticiye kadar tüm üyeler hata yaptıklarında özeleştirme ilkelerine uygun davranırlar. Eleştiri ve özeleştirme olmadan sendikal demokrasi ilkesi hayata geçirilemez.

DİSK 6. Genel Kurulu bu konuda şu kararı almıştır :

Karar 3

"..... Kongremiz,

"1. İşçi sınıfının birliğini, Konfederasyonumuzun bütünlüğünü bozmaya yönelik her türden tasfiyeci girişimleri mahkum eder.

"2. Tasfiyeciliğin işçi sınıfının düşmanlarının metodu olduğunu kabul eder."

SENDİKALAR BAĞIMSIZ ÖRGÜTLERDİR

Sendikalar burjuvaziden, onun siyasi iktidarından, başta devlet aygıtı olmak üzere sömürü ve baskı düzeninin sürmesine katkıda bulunan tüm örgüt ve kurumlardan, siyasi partilerden, burjuva ideolojisinden bağımsız örgütlerdir.

Sendikalar kendi Anafüzüğü, Genel Kurul kararları ve ilkeleri ışığında demokratik olarak seçilmiş organlarıyla, hiç bir örgüte bağlı olmadan işçi sınıfı bilimi doğrultusunda çalışırlar.

Devrimci sendikalar burjuvazi karşısında politik, ideolojik ve örgütsel bağımsızlıklarını bir bütün olarak sürdürürler. Bağımsızlık niteliği, sınıf ve kitle sendikalarını güdümlü sınıf uzlaşmacı sendikalardan ayıran en önemli özelliklerden biridir.

Ancak bu bağımsızlık, örgütsel bağımsızlıktır. Örgütsel bağımsızlık işçilerin politik görüşlerini özgürce savunmalarını önlemek, işçileri politik mücadeleden alakoymak ve ideolojik mücadeleyi yok saymak değildir. Örgütsel bağımsızlık, sınıf işbirliğini savunan sendikaların uyguladığı gibi sınıf mücadelesinde "tarafsızlık", sınıf mücadelesine kayıtsızlık, politikaya düşmanlık değil, sınıf mücadelesine bağımlılık anlamını taşır.

"Partilerüstü politika" adı altında sözde "tarafsız" kalma, gerçekte burjuvaziden yana taraf tutma, sendikal mücadeleyi kapitalist sınıfın yörüngesine sokmak demektir.

Sınıf sendikaları kitle örgütü olmaları gereği örgütsel bağımsızlık, sınıf örgütü olmaları gereği ise işçi sınıfı bilimine ve sınıf mücadelesine bağımlılık göstermek zorundadırlar.

Bu nedenle devrimci sendikalar burjuvaziye, burjuvazinin politik iktidarına ve burjuva ideolojisine karşı sürekli mücadele etmek zorundadırlar. Burjuva ideolojisinden bağımsızlık sorununda, ideolojik mücadelede sendikalara büyük görev düşmektedir.

Devrimci sendikaların işçi sınıfının partisi karşısındaki bağımsızlıkları burjuva partileri karşısındaki bağımsızlıklarından farklıdır. Sınıf sendikaları ekonomik, politik ve ideolojik mücadelenin bütünlüğü içinde çalışmalarını işçi sınıfı partisi ile uyum içinde sürdürürler. Ancak örgütsel bağımsızlıklarını korurlar.

Sendikalar örgütsel bağımsızlık, sınıf mücadelesine bağımlılık anlayışı içinde emperyalizme, faşizme, şovenizme, ırkçılığın her biçimine karşı sürdürülen mücadelenin koşulları gereği örgütsel bağımsızlık ilkelerinden taviz vermeden, karşılıklı iç işlerine karışmama ilkelere çerçevesinde ve işçi sınıfının bilimi rehberliğinde kendi dışındaki politik parti, dernek, sendika, meslek örgütü gibi kuruluşlarla güç ve eylem birliğine gidebilir, bu kuruluşlarla dayanışma içinde olabilirler.

Ancak yukarıdaki 4 temel niteliğe sahip bir sendika sınıf sendikasıdır.

Devrimci sendikacılığın, sınıf sendikacılığının ölçüsü sınıf sendikacılığı ilkelerinin hayata geçirilmesi,

- . Kitle örgütü olma,
- . Sınıf örgütü olma,
- . Demokratik örgüt olma,
- . Bağımsız örgüt olma,

niteliklerine sahip olunmasıdır.

Sömürünün sınırlanması ve giderek ortadan kaldırılması mücadelesi veren DİSK bu dört temel ilkedен ödün vermez ve bunların işçi sınıfı içinde daha da yaygınlaşmasını ve kökleşmesini sağlamaya çalışır.

DİSK'İN ÖRGÜTSEL İLKELERİ

DİSK, kurulduğu 1967 yılından bu yana mücadele süreci içinde sınıf sendikacılığı temelinde örgütsel ilkelerini biçimlendirmiş ve bu ilkeleri kitlesel olarak yaygınlaştırmıştır.

DİSK'in örgütsel ilkeleri şunlardır :

1. Sendikal birlik ilkesi,
2. Gerçekçilik ilkesi,
3. Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi.

Türkiye işçi sınıfı tarafından titizlikle sahip çıkılan bu ilkeler sendikal mücadelenin her alanında; örgütlenme aşamasında, toplu sözleşmelerde, direnişlerde, grevlerde, kitlesel eylemlerde hayata geçirilmiştir. DİSK üyesi sendikaların nicel ve nitel olarak gelişip güçlenmesine neden olmuştur.

1. SENDİKAL BİRLİK İLKESİ NEDİR?

Tüm işçiler aynı sınıfın üyeleridir, işçi sınıfının üyeleridir. Temelde kapitalistler tarafından sömürülen, yarattıkları artı-değere benzeri biçimde el konan, işgüçlerinden başka satacak bir şeyleri olmayan tüm işçilerin çıkarları ortaktır.

İşçiler benzeri koşullarda çalışır ve yaşarlar. İşçilerin kendilerini sömürenler karşısında çıkarları ortak, hedefleri birdir.

Ancak içinde yaşadığımız toplumda politik iktidarı egemenlikleri altında tutan, işveren sendikalarında, ticaret ve sanayi odalarında, işveren derneklerinde örgütlü olan kapitalist sınıf işçi sınıfını bölmek, parçalamak için her yola başvurur.

Emperyalizme bağımlı tekelci kapitalistler başta olmak üzere egemen sınıflar politik görüş, ulus, dinsel inanç, mezhep, ırk, dil, meslek ayrımlarını körükleyerek çalışanları birbirine düşürmek istemektedirler.

Egemen sınıflar politik partileri ile, denetimlerindeki eğitim araçları ile, gazete, radyo, televizyon... gibi kitle iletişim araçlarıyla işçileri kendi politik ve ideolojik etkileri altında tutmak, işçilerin sınıf bilincine ulaşmalarını, onların sömürü ve baskıya karşı çıkan kişileri olmalarını engellemeye çabalamaktadırlar.

Ayrıca işçi sınıfı içinde küçük burjuva ideolojisi yaygınlaştırılmak, işçi sınıfı bilimine ters sağ ve sol sapmalar yeşertilmek istenmektedir.

Öte yandan işçileri sendikal alanda parçalamak için her türlü yasal yol da gerçekleştirilmiştir. İşçilerin bir bölümüne toplu sözleşmeli, grevli sendikalaşma hakkı tanınmamıştır. Sendikalaşma hakkı olanlar ise 34 işkolunda paramparça edilmiş, her işkolunda çok sayıda sarı sendika kurdurtularak işçilerin bu kuruluşlarda bölünmeleri istenmiş, sahte konfederasyonlar türetilmiştir. Kısacası, işçilerin işyerlerinde, işkollarında, ülke çapında ve uluslararası çapta birlik ve dayanışma içinde olmamaları için her yol denenmiştir, denenmektedir. Türkiye'de işçiler şu anda yüzlerce sendikada, 6 konfederasyonda yapay bir biçimde bölünmüş durumdadır. Ancak bu durum geçicidir.

Böylesine "böl-parçala-yönet" politikasının egemen kılınmaya çalışıldığı bir ortamda işçilerin BİRLİK içinde eyleme girmelerinden başka çıkar yol yoktur.

Genelde işçi sınıfının birliği maddi temeller üzerinde yükselir ve bu birlik sınıfsal bir birliktir.

İşçi sınıfının birliği sorununda işçi sınıfının burjuva ideolojisinin etkilerinden kurtarılması, işçi sınıfı bilimi ile donatılması, sınıf mücadelesinin başarılı olmasında en önemli koşuldur.

Sendikalar, bu anlamda işçi sınıfı içinde yeşertilmek istenen sapmalara ve burjuva ideolojisine karşı ideolojik mücadelede sendikal düzeyde görevlerini yerine getirirler.

İşçi sınıfının mücadelesinde sendikal birliğin sağlanması önemli bir yer tutar. Sendikal birlik ise işçilerin, tüm çalışanların aynı sendikal çatı altında toplanmalarıdır. Sendikal birliğin temeli işyerlerindeki birliktir.

DİSK'in sendikal birlik ilkesi dört düzeyde gerçekleşir:

1. İşyerinde birlik,
2. İşkolunda birlik,
3. Ülke çapında birlik,
4. Uluslararası çapta birlik.

İşyerinde Birlik

Kapitalizmin tekelci aşaması ile birlikte gittikçe güçlenen tekellere karşı mücadelede işçilerin kitlesel bir biçimde sendikalarda birliğinin sağlanması en önemli sorun olmuştur.

Burjuvazinin çeşitli türde sarı sendikalarda bölmeye çalıştığı işçilerin sınıf sendikacılığı temeli üzerinde birliği sağlanmalıdır.

İşçilerin sendikal birliği işyerlerinde başlamaktadır. İşçiler işyerlerinde bir tek sendikasız işçi bırakmadan, işverenlerin farklı davranarak, farklı ücret ödeyerek yada zam yaparak, bölgesel, etnik, dinsel farklılıkları kullanarak geliştirmek istediği bölücü tavırlarla mücadele ederek sendikal birliği korumak zorundadırlar.

Üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyette olmasına karşın-üretimin toplumsal bir biçimde gerçekleştirilmesi işyerlerinde birlik için gerekli maddi koşulları oluşturur.

Kapitalistlerin çok sayıda sarı işyeri sendikası kurdurduğu, yetkili sendikanın saptanmasında ve grev oylaması sırasında kendi çıkarlarına uygun bir sonuç çıkmasını sağlamak için her çabaya giriştiği Türkiye'de, işyerinde birlik sağlama yoğun ve dişediş bir mücadeleyi gerektirmektedir.

Sendikal birliği sağlamada işyeri örgütlenmesini temel alan DİSK ve üyesi sendikalar, sendikaların sınıf ve kitle örgütü olma niteliklerini gözardı etmeden, örgütlenme aşamasından başlamak üzere tüm sendikal çalışmada işçilerin işyerinde sendikal birliğini sağlamak için her olanağı denemek zorundadırlar.

İşyeri sorunlarını yoğunlaştırmadan anında müdahale edip çözerek, sendikal disiplinden en ufak bir taviz vermeden, kitle kuyrukçuluğu yapmadan, işyerlerinde çeşitli politik parti yada gruba bağlı üyelerimiz olabileceği gerçeğini unutmadan, dayatmacı ve tasfiyeci davranışlara düşmeden, ama işçi sınıfının bilimine ters düşünce ve davranışlarla da mücadele ederek, işyerlerinde sınıf temeli üzerinde bir birlik sağlamak zorundayız.

İşkolunda Birlik

İşyerlerinde birlik, işkollarında sendikal birlik ile pekiştirilmelidir. Bugün İşkolları Yönetmeliği ile işçiler yapay bir biçimde 34 işkolunda bölünmüşlerdir.

İşkolunda birlik, DİSK'in başta gelen amaçlarından biridir. DİSK Anayasasının 5. maddesinde "ulusal düzeyde tüm işçilerin ana işkollarında tek sendikada örgütleyerek DİSK içinde bütünleşmelerini sağlamak" biçiminde belirtilen bu amaç DİSK'in 6. Genel Kurulunda alınan 3 sayılı kararda "DİSK her işkolunda bir tek sendika ve ülke çapında anti-faşist, anti-emperyalist nitelikli bir tek sendikal konfederasyon olması yolunda çalışma yapılmalıdır," denilerek somut bir biçime sokulmuştur.

İşkolunda birlik sağlamanın bir yolu aynı işkolundaki sendikaların sınıf sendikacılığı ilkeleri temelinde birleşmeleri, diğer yolu ise işkolları sayısının azaltılmasıdır.

Anayasasında işkolu sayısını 16 olarak saptayan ve bunları somut olarak açıklayan DİSK, İşkolları Yönetmeliğinin 16 işkoluna göre düzenlenmesi için yoğun mücadele vermektedir.

Ülke Çapında Birlik

Ekonomik-demokratik mücadelede işkolu düzeyinde birlik de yeterli değildir. İşyerlerinde ve işkollarında birlik ülke çapında tek bir konfederasyonda birlik ile güçlü bir biçime sokularak tamamlanmalıdır.

Bugün Türkiye'de ikisi büyük 6 konfederasyon vardır. Bunlardan yalnızca DİSK sınıf sendikacılığı çizgisini sürdürmekte diğerleri ise çeşitli biçimlerde sınıf işbirliği temelinde sarı sendikacılık yapmaktadırlar.

1952 yılında kurulan ve özellikle kamu iktisadi teşekküllerinde belli baskılarla, gizli oy açık sayıma dayanan sendika seçme özgürlüğünün, yani referandumun yasalaşmaması sonucu çökmesi geciken ve şu anda uygulamada tek konfederasyon olma döneminin tüm ayrıcalıklarını yaşayan Türk-İş her geçen gün sınıf sendikacılığı karşısında önemli darbeler yemektedir.

Bugün tüm çalışanların grevli, toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkının da eminde sonunda alınacağı gerçeği unutulmadan, işçilerin sınıf sendikacılığı temeli üzerinde ilkeli bir biçimde tek bir konfederasyonda birliğini sağlama ana görevidir.

Bu görevi yerine getirecek olan, yine Türkiye işçi sınıfı ve onun devrimci sendikal örgütü DİSK'tir.

Özellikle son 11 yıl içinde devrimci sendikal mücadelenin gelişmesiyle birlikte Amerikanca sarı sendikacılık anlayışı önemli darbeler yemiş ve devrimci sendikacılık anlayışı kitleler içinde kök salmaya başlamıştır.

Devrimci sendikacılık ilkelerinin yayılmasından telaşa düşen burjuvazi "sendika enflasyonun"dan söz ederek Türk-İş ile DİSK'in birleşmesini istemektedir. Böylece sınıf işbirliği temeli üzerinde sınıf uzlaşmacı sendikacılık anlayışının yeniden egemen kılınabileceği sanılmaktadır.

Ancak bu iş sanıldığı kadar kolay değildir. DİSK bugüne kadar vermiş olduğu mücadele ile gelişmelerin böyle olmayacağını da kanıtlamıştır.

Bugün sendikal alanda çökmekte olan yapıyı sınıf uzlaşmacı örgüt Türk-İş, gelişmekte olan yapıyı ise sınıf sendikal örgütü DİSK temsil etmektedir.

Böyle olmakla birlikte DİSK, belirli koşullarda sınıf sendikacılığı ilkeleri temelinde diğer sendikal örgütlerle belli istemler etrafında ortak eylem olanaklarını arar, gerektiğinde zorlar ve diğer sendikal örgütleri ortak eyleme çağırabilir.

Bugün DİSK ilkeleri kitlesel bir biçimde Türk-İş üyelerince benimsenmeye başlanmıştır. Merkezi sendikal baskı ve tehditlere rağmen binlerce Türk-İş üyesi 15-16 Haziran Direnişine, 1 Mayısılara ve 20 Mart Faşizme İhtar Eylemine katılmıştır.

MC dönemlerinde faşizme teslim olan Türk-İş yöneticilerinin baskısına rağmen DİSK ve Türk-İş üyeleri tabanda EYLEMDE BİRLİK sağlamaktadırlar. Bu eylemde birlik zamanla tüm ideolojik engelleri aşarak devrimci sendikacılık ilkeleri temelinde tek bir konfederasyonda birliğe dönüşecektir.

DİSK 6. Genel Kurulu Konfederasyonumuzun bütünlüğünü bozmaya yönelik her türden tasfiyeci girişimleri mahkum ederek, işçi sınıfının birliği yolunda her zamankinden daha aktif ve kararlı bir biçimde çalışılması gerekliliğini, bir kez daha vurgulamıştır.

Uluslararası Çapta Birlik

Ülke çapında tek bir konfederasyonda birlik de yeterli değildir. Sömürü ve baskıya karşı mücadele eden işçiler, tüm kapitalist ülkelerde benzeri biçimde sömürülen ve aynı çıkarlara sahip olan işçilerle, sosyalist ülke işçileriyle, ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklarla en yoğun ilişkiler kurmak zorundadırlar.

Dünya çapında sömürü ve baskı sürdüren emperyalist çok uluslu tekellere karşı, kapitalist-emperyalist sistemin derinleşen bunalımının getirdiği yeni sorunlara karşı, çeşitli ülkelerde demokratik hak ve özgürlüklere yapılan saldırılara karşı, sendikal hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi için, emperyalizme, faşizme, ırkçılığa, şovenizme, yeni-sömürgeciliğe karşı mücadelede kalıcı zaferler elde edilmesi için, sürekli ve kalıcı bir dünya barışı için sendikalar arasında dünya çapında ortak eyleme girmek zorunludur.

Çokuluslu tekellerde çalışan işçiler, ekonomik mücadelelerinde aynı şirketin diğer ülkelerdeki işyerlerinde çalışan işçilerle çok sıkı bir dayanışma içinde olmaları, mücadelenin başarılı olmasında en önemli etken olmaktadır.

Uluslararası çapta birlik içinde olan tekelleri kapitalistlere karşı, işçilerin uluslararası çapta birlik ve dayanışma sağlamaları, işçi sınıfının her düzeydeki mücadelesini etkinleştirmekte, işçilerin kazanılmış haklarını kullanmalarında ve uluslararası çapta yeni ekonomik ve demokratik haklar elde etmelerinde kalıcı zaferler sağlamaktadır.

DİSK, kapitalist ülke, üçüncü dünya, sosyalist ülke sendikaları ve bunların üye olduğu uluslararası sendikal örgütlerle en geniş ilişkileri kurar, emperyalizme ve faşizme karşı ortak mücadele yollarını arar.

İşyerlerinde bir tek sınıf sendikasında birlik, işkollarında bir tek sınıf sendikasında birlik, devrimci sendikacılığı sürdüren bir tek konfederasyonda birlik ve uluslararası çapta birlik sağlayan işçi sınıfı, sendikal alanda yenilmez bir güçtür.

DİSK'in sendikal birlik ilkesi böyle bir yaklaşıma dayanmaktadır.